

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci žalobce **B.S.**, zastoupeného Mgr. Zdeňkem Honzíkem, advokátem, se sídlem Plzeň, Rooseveltova ul. 16, proti žalovanému Krajskému úřadu Plzeňského kraje, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. srpna 2012 čj. DSH/5475/12

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků ze dne 16.3.2013, čj. MMP/056609/12, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, porušením § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu, a ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu porušením § 5 odst. 1 písm. f) téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 38.000,-Kč, zákaz řízení motorových vozidel na 20 měsíců a náhrada nákladů přestupkového řízení 1.000,-Kč.

Žalobce v žalobě namítal, že ve sdělení obvinění z přestupku absentuje výroková část, kdy žalobce měl řídit osobní motorové vozidlo po pozemní komunikaci Borské ulice. Jelikož správní orgán I. stupně následně změnil skutkovou větu nahrazením slovy „na vozovce místní pozemní komunikace Borské ulice ve směru jízdy od ulice Břeňkova a dále v prostoru areálu

Karlovy“, podle žalobce tak jasně byla konstatována nesrozumitelnost a neurčitost skutkové věci obvinění, kterou ve sdělení obvinění správní orgán neopravil. Podle žalobce skutková věta obvinění jasně definuje řízení v prostoru areálu Karlov, nikoliv že by jel nejméně po vozovce místní komunikace Borské ulice. Skutková věta se podle žalobce zásadně odlišuje od výrokové věty, tudíž se nemůže jednat ani o jednotu, ani o totožnost skutku. Pokud by se jednalo o jízdu v areálu Karlov, nemohl se žalobce podle svého tvrzení dopustit přestupku, když zákon o silničním provozu nezahrnuje prostory soukromého pozemku mimo pozemní komunikaci. Žalobce tvrdil, že nemá oporu v zákoně tvrzení žalovaného, podle něhož je soukromý pozemek pozemní komunikací. Žalobce měl za to, že by si správní orgán musel vyžádat provozní řád vlastníka areálu Karlov. Žalovaný podle žalobce si osvojil příslušnost správního úřadu ve smyslu výkladu ust. § 7 odst. 2 zák. o pozemních komunikacích, když bez jakéhokoliv opodstatnění rozhodl, že se o pozemní komunikaci jedná. Žalobce poukázal na to, že takové rozhodnutí se ve spisovém materiálu nenachází a správní orgán neprovedl místní šetření v tomto směru. Žalobce poukázal i na formulaci oznámení o přestupku, podle něhož byl žalobce v inkriminované době na vozovce pozemní komunikace v prostoru areálu Karlov zastaven a kontrolován policejní hlídkou. Pokud správní orgán vychází z tohoto důkazu, nemůže podle žalobce zároveň uvést, že žalobce řídil vozidlo po pozemní komunikaci Borské ulice. Žalobce nepopřel, že by byl zastaven a kontrolován v prostoru areálu, nýbrž že by jel po pozemní komunikaci Borské ulice. Žalobce dále poukázal na to, že policisté nebyli oprávněni do soukromého objektu vjet, ani bez dalších povolení v něm provádět jakékoliv úkony jako je zastavení, tudíž je otázkou, zda vůbec důkaz zastavení v soukromém areálu lze použít jako procesně působivý.

Dále žalobce namítal, že správní orgán strpěl, aby svědek nstržm. Zdeněk Karel výpověď četl z listiny a tu následně odmítl správnímu orgánu předložit. Podle žalobce se jeho výpověď stala bezcennou pro porušení zásady bezprostřednosti a ústnosti, neboť by se podle žalovaného mělo postupovat shodně jako judikatura trestněprávních předpisů. Svědci jsou podle žalobce nadáni k tomu, vypovídat o skutečnostech tak, jak si je pamatují, nikoliv tomu, aby výpověď si předem připravili a následně ji správnímu orgánu diktovali do protokolu. Podle žalobce došlo k porušení § 53 zák. č. 500/2004 Sb. s tím, že správní orgán měl listinu usnesením vyžadovat a založit ji do spisu, a dále k porušení § 55 odst. 1 téhož zákona, podle něhož je svědek povinen vypovídat pravdivě a nic nesmí zamlčet, případně i odst. 4 téhož § a zákona. Jelikož ve správním řádu není nic o tom, že by výpověď svědek mohl číst a takto diktovat do protokolu, považuje žalobce postup správního orgánu za rozporný s právní zásadou, co není v zákoně povoleno, je zakázáno správnímu orgánu. Podle žalobce rovněž nemá oporu v zákoně závěr správního orgánu, že by svědek měl právo v průběhu své výpovědi nahlížet do listiny. Z postupu správního orgánu dovodil žalobce zřejmou snahu stranit svědkovi z řad Policie ČR, nikoliv řešit věc objektivně a nezájatě. Rovněž tvrzení správního orgánu, že svědek nahlédl do listiny pouze jednou, nemá oporu v provedeném výsledku, jedná se podle žalobce o subjektivní tvrzení tohoto orgánu bez doložení jediného důkazu, když podle doslovné protokolace „právní zástupce namítá, že svědek během výsledku nahlíží do úředního záznamu“, tedy nikoliv v jednom případě. Žalobce považuje takto za transparentní podjatost správního orgánu pro stranění svědkům a porušení rovnosti v řízení.

Žalobce měl za to, že správní orgán nezhodnotil každý z důkazů jednak samostatně a jednak v souhrnu. Podle žalobce jsou nesprávně vyzdvihovány výpovědi svědků z řad PČR i

s vadami, na niž byl správní orgán upozorněn, na straně druhé jsou zpochybňovány výpovědi nestranných svědků. Výpovědi policistů jsou podle žalobce v rozporu, když svědek Z. tvrdil postavení policejního vozidla u autosalonu Šmucler, svědek S. vpravo ve směru příjezdějího vozidla, tedy na zcela opačné straně vozovky, kde však žádné místo k odstavení vozidla není. Žalobce poukázal na to, že se správní orgán nevypořádal s odlišnostmi v barvě vozidla, když podle žalobce není mezi šedivou a stříbrnou barvou malý rozdíl. Podle žalobce z žádného zákonného ustanovení nevyplyvá, že by postavení policisty v pozici svědka zvyšovalo jeho důvěryhodnost, jak uvádí správní orgán. Podle žalobce oporu v důkazech nemá ani tvrzení správního orgánu, podle něhož policisté měli vozidlo žalobce v dohledu 15 m. Žalobce poukázal na skutečnost, že svědek Z. uvedl vzdálenost sledování vozidla 100 m a při vjezdu do areálu 60 m, svědek S. vzdálenost neuvedl.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby s tím, že podle zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, i účelová pozemní komunikace je považována za pozemní komunikaci a že žalobce neuvádí, z jakého důvodu by účelová komunikace měla být vyňata ze zákona o silničním provozu, a tím i z pravidel silničního provozu. Shodné lze podle žalovaného uvést i o oprávnění policistů. Podle žalovaného zákon neuvádí podrobnosti k provádění svědeckých výpovědí, tedy ani nahlížení do listiny nelze považovat za nepřipustné. Ostatně podle žalovaného ze svědecké výpovědi vyplývá, že svědek neměl celou výpověď připravenou, když odpovídal i na dotazy správního orgánu a právního zástupce žalobce. Zásada bezprostřednosti byla podle žalovaného zachována tím, že svědek vypovídal a tomuto svědkovi bylo možné klást otázky. K námitkám proti zvýšení důkazní hodnoty výpovědi policistů žalovaný odkázal na ust. § 50 odst. 4 správního řádu o zásadě volného hodnocení důkazů s tím, že žádná další kritéria zákon nestanoví, a je na správním orgánu, aby logicky hodnotil jednotlivé důkazy a jejich věrohodnost. Žalovaný nesouhlasil s tvrzením, že hodnotil svědecké výpovědi policistů jako věrohodné pouze na základě toho, že se jedná o policisty. Rozhodnutí o tom, že by účelová komunikace v areálu Karlov byla pozemní komunikací, by podle žalovaného bylo třeba pouze tehdy, pokud by zde byly pochybnosti. V daném případě se podle žalovaného evidentně jednalo o veřejně přístupnou účelovou komunikaci, tudíž zde žádné pochybnosti nebyly. Navíc podle žalovaného žalobce řídil i na pozemní komunikaci ulice Borská, která je místní pozemní komunikací, a tedy i bez ohledu na charakter pozemní komunikace v areálu Karlov řídil vozidlo na pozemní komunikaci.

V replice žalobce poukázal na ust. § 7 odst. 2 zák. č. 13/1997 Sb. s tím, že v řízení nebyl zjišťován ani vlastník, ani provozovatel objektu ve smyslu tohoto ustanovení, a nadto tento objekt není podle žalobce přesně specifikován tak, aby jej nebylo možno zaměnit s jiným. Samotný výrok – areál Karlov podle žalobce neposkytuje dostatečně přesnou identifikaci. Žalobce poukázal na ust. § 63 odst. 1 větu druhou zák. č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody, podle něhož obce vedou přehled o veřejně přístupných účelových komunikacích v obvodu své územní působnosti. Žalobce poukázal na to, že takový přehled není součástí správního spisu a nesouhlasil s tím, že se jednalo evidentně o veřejně přístupnou účelovou komunikaci, když podle žalobce není jasné, na základě jakého důkazu žalovaný k takovému názoru dospěl. Ke skutečnosti, že žalobce řídil i po pozemní komunikaci Borské ulice, žalobce připomněl, že tato pasáž absentuje v zahájení řízení. Žalobce dále tvrdil, že v případě výpovědi svědka Z.K. se nejednalo o nahlížení do listin policistou při jeho výslechu, ale

výlučně o diktát výpovědi z připravené listiny. Neurčitostí v popisu skutku ve sdělení obvinění správní orgány podle žalobce porušily § 46 zák. č. 500/2004 Sb.

Z oznámení přestupku ze dne 10.10.2011 vyplývá, že žalobce byl tohoto dne v 7:25 hod kontrolován v Plzni areál Karlov, Borská ulice jako řidič vozidla Daewoo Racer RZ... Podle tohoto oznámení řidič jel s vozidlem od ulice Břenkova směrem k ulici Folmavská. Při kontrole se na výzvu policisty podrobil dechové zkoušce a byla mu naměřena hodnota 1,29 promile přístrojem Dräger. Druhou dechovou zkouškou byla naměřena hodnota 1,35 promile alkoholu v krvi. Řidič odmítl odběr krve a moči, do oznámení se nevyjádřil, pouze je podepsal.

Podle úředního záznamu ze dne 10.10.2011 vozidlo žalobce jelo od ulice Břenkova, dále ulicí Borská, následně odbočilo do areálu Karlov, kde bylo zastaveno policejní hlídkou cca 150 m za vjezdem do areálu. Jelikož během kontroly byl z řidiče cítit zápach z alkoholu, byl vyzván k měření na zjištění množství alkoholu v krvi. Následně byl převezen k lékařskému vyšetření, kde se však odmítl podrobit odběru krve a moči.

Oznámením ze dne 10.11.2011 zahájil správní orgán I. stupně řízení ve věci jednání žalobce ze dne 10.10.2011 v době okolo 7:25 hod v Plzni, kdy na vozovce pozemní komunikace v Borské ulici v prostoru areálu Karlov byl jako řidič motorového vozidla výše označeného zastaven a kontrolován policejní hlídkou, podrobil se dechovým zkouškám s pozitivním výsledkem, tedy měl řídit motorové vozidlo v takové době po požití alkoholického nápoje, kdy byl ještě pod jeho vlivem, a dále odmítl odběr biologického materiálu, ačkoliv toto vyšetření nebylo spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví.

Svědék nstržm. T.S. dne 6.1.2012 vypověděl, že dne 10.10.2011 prováděli hlídkovou činnost na Borské ulici a kolem nich projelo motorové vozidlo řízené žalobcem, jež se rozhodli zkontrolovat. Vozidlo jelo na Borská pole, po celou dobu měli s vozidlem vizuální kontakt, ačkoliv mezi nimi bylo ještě jedno vozidlo. Vozidlo sledovali od autosalonu Šmucler cca 300 až 400 m až do areálu Karlov. Vzhledem k tomu, že mezi nimi bylo ještě jedno vozidlo, jeli za vozidlem až do takového místa, kde bylo možno bezpečně zastavit. Vozidlo sledovali na vzdálenost cca 15 až 20 m. Když žalobce odbočil do areálu, jela protijedoucí vozidla, proto za ním odbočili a podařilo se jim vozidlo zastavit až cca 150 m za branou areálu. Svědek potvrdil, že jako řidič sledoval vozidlo přímým pohledem při odbočení, následně se podíval na protijedoucí vozidlo a přitom řidiče stále viděl periferním viděním. Když žalobce otevřel dveře od vozidla, byl cítit silný zápach po alkoholu a z řidiče též, proto byl žalobce vyzván k dechové zkoušce. Prvním měřením byla naměřena hodnota kolem 1,3 promile a po 5 min rovněž. Oznámení o přestupku žalobce podepsal. S provedením lékařského vyšetření souhlasil a byl převezen do lékařského zařízení, kde však odmítl odběr krve proto, že se bojí jehel.

Svědék nstržm. K.Z. vypověděl, že v rámci hlídkové činnosti si povšiml vozidla šedé barvy, za nímž se rozjeli a několik set metrů je sledovali. Poté vozidlo odbočilo doleva do areálu Karlov, kde bylo po 150 m zastaveno. Jelikož z žalobce byl cítit zápach po alkoholu, byl vyzván k měření přístrojem Dräger. Bylo sepsáno oznámení o přestupku a žalobce souhlasil s lékařským vyšetřením, avšak následně odběr krve odmítl. Podle protokolu o této

výpovědi zástupce žalobce poté namítal, že „svědek během výsledku nahlíží do úředního záznamu“. Svědek pak k dotazům uváděl, že nejprve viděl vozidlo jet po vozovce pozemní komunikace ul. Borská, že mezi jejich vozidlem a vozidlem žalobce bylo jedno vozidlo, že mezi vozidlem jejich a vozidlem žalobce bylo 60 - 100 m, že dávali před odbočením do areálu Karlov přednost protijedoucímu vozidlu, avšak i v tuto chvíli měli vizuální kontakt s vozidlem žalobce, dále že žalobce souhlasil s lékařským vyšetřením, ale odmítl odběr krve, protože se bojí jehel. K dotazu zástupce žalobce týkajícího se čtení z úředního záznamu, svědek uvedl, že je to 3 měsíce a nepamatuje si všechno, že materiál s sebou má, ale nečetl z něj. To, že má listinu před očima, podle něho neznamena, že z ní četl. Svědek odmítl listinu předložit správnímu orgánu k pořízení kopie do spisu.

Svědka Ing. M.K. dne 30.1.2012 vypověděl, že je žalobcův kamarád a že předmětného dne byli domluveni, že pojedou spolu do práce, takže se kolem 7 hod sešli na parkovišti před domem a žalobce svědka požádal, aby za něho řídil, protože měl obavy, že by mohl nadýchat alkohol. Svědek žalobce zavezl do areálu Karlov, kde za vrátnicí vystoupil a šel pěšky do práce na univerzitu. Při odchodu z areálu firmy viděl policejní auto. Žalobce podle svědka také vystoupil a sedl si za volant s tím, že si zaparkuje. Řízení si předali cca 10 m za branou. Doba výměny řidičů podle něho trvala čtvrt minuty. Podle svědka se při vjezdu do areálu nachází prázdná vrátnice a závora, která byla v té době otevřená.

Svědka nstržm. T.S. dále dne 30.1.2012 doplnil, že po vjezdu do areálu jelo vozidlo žalobce pořád rovně dozadu. Podle svědka se řidiči určitě nevyměnili, řidič byl ve vozidle sám. Vozidlo zastavili před odbočkou k dalšímu areálu. Na vozovce v ulici Borská i po zastavení podle svědka byla ve vozidle jedna osoba. Než z vozovky do areálu za žalobcem policisté odbočili, mohlo to trvat cca 5 vteřin. Při vjezdu do areálu nebyla v dosahu žádná další osoba. Svědek popsal, že je u vjezdu do areálu Karlov vrátnice, ale spíš je nějaké security, protože je tam veřejný přístup a v areálu se údajně nachází i nějaký obchod outlet, takže by měl být areál veřejně přístupný. Podle svědka policejní vozidlo stálo kolmo k vozovce z pohledu sledovaného vozidla z pravé strany.

Svědka nstržm. K. Z. dne 30.1.2012 doplnil, že než odbočili z Borské ulice do areálu Karlov, mohlo to trvat půl minuty. V areálu vozidlo žalobce jelo rovně, a když je zastavili, zahrnulo doprava. Podle svědka nebylo možné, aby se v prostoru areálu Karlov vyměnili řidiči, neboť svědek ho po celou dobu sledoval. Ve vozidle se navíc podle svědka nacházela pouze jedna osoba, a to již u autosalonu. Když vjížděli do areálu, neviděli nikoho odcházet. Vjezd do areálu Karlov byl otevřený, žádná závora tam nebyla.

Žalobce při jednání dne 29.2.2012 tvrdil, že s panem Kaderou byli domluveni jet spolu do práce. Žalobce požádal pana K., aby řídil, protože se žalobce obával, že by mohl mít v sobě zbytkový alkohol. Pan K. podle žalobce řídil vozidlo až do areálu Karlov, kde si žalobce přesedl s tím, že dojede k místu firmy.

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl žalobce uznán vinným, že dne 10.10.2011 nejméně na vozovce pozemní komunikace ulice Borská řídil osobní motorové vozidlo tovární značky Daewoo Racer v takové době po požití alkoholického nápoje, kdy byl pod jejím vlivem, neboť v době okolo 7:25 hod. byl v areálu Karlov, na vozovce pozemní

komunikace ulice Borská zastaven a kontrolován policejní hlídkou a byla mu naměřena hodnota nejméně 1,3 promile alkoholu v těle, a ačkoliv byl řádně vyzván, odmítl odběr biologického materiálu v rámci lékařského vyšetření, přestože to nebylo spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví. V odůvodnění správní orgán I. stupně uvedl, že skutečnosti uváděné zakročujícími policisty byly zjištěny při výkonu jejich služebních povinností, což v návaznosti na vzájemnou korespondenci těchto výpovědí spolu s dalšími listinnými podklady zvyšuje jejich důkazní hodnotu. Správní orgán proto hodnotil výpovědi policistů věrohodnými, o jejichž pravdivosti není pochybnost. Naopak výpověď Ing. K. a vyjádření žalobce o tom, že řidičem byl Ing. K., shledal správní orgán účelovými. Podle správního orgánu bylo nereálné, aby se řidiči vyměnili tak, že by si toho policisté nevšimli. Za nezpochybnitelná fakta považoval správní orgán skutečnost, že policisté sledovali žalobce z malé vzdálenosti přes jedno vozidlo, po vjezdu do areálu jelo vozidlo žalobce rovně a nikam neodbočovalo, což podporuje tvrzení policistů, že vozidlo po celou dobu sledovali. Dále správní orgán I. stupně nesouhlasil s tvrzením, že v areálu Karlov nelze aplikovat zákon č. 361/2000 Sb., když dle ust. § 1 tohoto zákona upravuje zákon práva a povinnosti účastníků provozu na pozemních komunikacích, podle zvláštního právního předpisu (dále jen „pozemní komunikace“) a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Správní orgán I. stupně vycházel i z ust. § 7 zák. č. 13/1997 Sb. s tím, že všichni svědci se shodovali, že při vjezdu do areálu se nachází vrátnice, avšak žádné z vozidel nebylo stavěno, kontrolováno, nebyl mu vjezd zamezen, ani závorou, která se nachází v areálu. Podle správního orgánu se v tomto areálu nachází více společností v různých nemovitostech a nelze jej ani v nejmenším považovat za areál uzavřený a veřejnosti nepřístupný. Z toho podle správního orgánu I. stupně vyplývá, že vozovka v areálu Karlov je účelovou komunikací, tedy vozovkou pozemní komunikace, na niž se vztahují dopravní předpisy, včetně zákona o silničním provozu. Podle správního orgánu I. stupně uvedení šedivé barvy policistou namísto stříbrné je irelevantní, neboť mezi oběma barvami je malý vizuální rozdíl, který nemůže způsobit záměnu vozidel, ani není důvodem ke zpochybnění věrohodnosti výpovědi. Dále podle správního orgánu I. stupně z výpovědí zasahujících policistů zcela jasně vyplývá, že stáli u autosalonu na vozovce pozemní komunikace ulice Borská, a to kolmo k této silnici. Jelikož svědek policista S. uvedl, že stáli po pravé straně z pohledu vozidla žalobce, měl správní orgán I. stupně za to, že svědek pravděpodobně se při odpovědi spletl, či neporozuměl zcela otázce. Správní orgán I. stupně dále poukázal na to, že oznámení přestupku sepsané na místě silniční kontroly je formulář, kde je možné pouze vyplňovat kolonku, kde byl obviněný kontrolován, odkud jel a směrem kam, tudíž není prostor uvést, že žalobce jel po ulici Borská. Není tedy žádný prostor podle správního orgánu I. stupně, kde by policisté mohli vypsát ulice, po kterých viděli žalobce řídit vozidlo. V případě pochybností správní orgán provádí další důkazy, v daném případě výpovědi obou zasahujících policistů, kteří oba shodně vypověděli, odkud vozidlo sledovali. V době zahájení řízení správní orgán neměl informace, z jakého místa policisté vozidlo sledovali, tudíž toto nemohl v oznámení o zahájení správního řízení uvést. Ostatně podle správního orgánu I. stupně i na vozovce pozemní komunikace v areálu Karlov platí zákon o silničním provozu. Námitka týkající se opěrek na sedadlech ve vozidle žalobce je podle správního orgánu irelevantní, neboť policisté vypověděli, že interiér vozidla sledovali v době, kdy je vozidlo míjelo, a to přes čelní sklo a následně přes levá boční okénka u řidiče, přičemž registrovali pouze jednu osobu. Správní orgán hodnotil jako reálné vyjádření policisty – řidiče, že viděl vozidlo žalobce v periferním vidění, neboť při odbočování protijedoucí vozidlo nemusel sledovat nepřetržitě a vozidlo žalobce se nacházelo cca ve

vzdálenosti 15 m. Formu zavinění obou přestupků shledal správní orgán jako úmysl nepřímý, když žalobce si byl podle správního orgánu vědom požití alkoholických nápojů a věděl, že by mohl být pod vlivem alkoholu, tudíž věděl, že svým jednáním může ohrozit zájem chráněný zákonem a pro případ, že by jej porušil nebo ohrozil, byl s tím srozuměn.

V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že ani zákon o přestupcích ani soudní řád správní konkrétně neuvádějí, jaké náležitosti má mít sdělení obvinění z přestupku. S odkazem na ust. § 51 zákona o přestupcích lze z ust. § 46 odst. 1 správního řádu dovodit toliko, že oznámení o zahájení řízení musí obsahovat předmět řízení. Žalovaný vycházel z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, podle níž pokud institut v oblasti správního trestání neupravují předpisy správního práva, postupují správní orgány analogicky podle předpisů trestního práva, není-li takový postup na újmu účastníků řízení (obviněnému). Náležitosti sdělení obvinění pak obsahuje ust. § 160 odst. 1 zák. č. 141/1961 Sb., trestního řádu, podle něhož *výrok usnesení o zahájení trestního stíhání musí obsahovat popis skutku, z něhož je osoba obviněna, aby nemohl být zaměněn s jiným*. Dále žalovaný poukázal na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27.10.2009 sp. zn. 8 Tdo 865/2009, podle něhož je nezbytné, aby ve sdělení obvinění byly alespoň tvrzeny takové skutečnosti, které odpovídají všem zákonným znakům trestného činu. Žalovaný tak podle svého tvrzení posuzoval, zda ve sdělení obvinění jsou popsány podstatné skutkové okolnosti tak, aby byl skutek nezaměnitelný a aby z něj vyplývaly všechny okolnosti charakterizující přestupek. Žalovaný uvedl, že považuje i pozemní komunikaci v areálu Karlov za pozemní komunikaci, na níž platí pravidla silničního provozu. Jestliže pak správní orgán I. stupně ve výroku svého rozhodnutí konstatoval, že žalobce řídil vozidlo na pozemní komunikaci ulice Borská, jednalo se podle žalovaného toliko o upřesnění místa, kde žalobce řídil, které vyplynulo z provedeného dokazování. Podle žalovaného tak správní orgán I. stupně rozhodl o tomtéž skutku, pro který bylo zahájeno řízení, čímž byla zachována jednotu skutku. Sdělení obvinění podle žalovaného je jednoznačné a dostatečně srozumitelné. Dále žalovaný uvedl, že oznámení přestupku nebylo jediným důkazem, tedy pokud neobsahuje údaj o řízení i v ulici Borská mimo areál Karlov, neznamená to podle žalovaného, že by se správní orgán I. stupně nemohl zabývat řízením i před vjezdem do areálu Karlov. Podle žalovaného pravidla silničního provozu platí na všech pozemních komunikacích s výjimkou účelové pozemní komunikace v uzavřeném prostoru, kde rozsah a způsob přístupu stanoví vlastník nebo provozovatel tohoto prostoru nebo objektu dle § 7 odst. 2 zák. č. 13/1997 Sb. Na veřejně přístupných účelových komunikacích podle žalovaného platí povinnosti stanovené zákonem o silničním provozu. Správní řád ani zákon o přestupcích neupravují podrobnosti provádění svědecké výpovědi, proto správní orgán poukázal na ust. § 51 odst. 1 správního řádu, podle něhož k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, jež jsou hodné ke zjištění stavu věci a nejsou získány v rozporu s právními předpisy. Správní orgán I. stupně podle žalovaného prováděl svědeckou výpověď v souladu s § 55 správního řádu. Žalovaný souhlasil s žalobcem, že svědecká výpověď by měla být sdělována z paměti, nikoliv čtena z listiny, avšak nebylo podle žalovaného povinností správního orgánu vyžadovat listinu. Podle žalovaného není zřejmé, z čeho žalobce dovozoval, že svědek četl z úředního záznamu, když v porovnání výpovědi svědka Z. s listinami založenými ve spise se jeho výpověď textem neshoduje, pouze obsahem. Odpovědi na otázky podle žalovaného potvrzovaly skutečnost, že svědek byl na místě a vše vnímal svými smysly. Na položené otázky se totiž nemohl připravit. Z toho důvodu žalovaný neměl důvodu pochybovat o věrohodnosti výpovědi. Z možnosti

nahlízet do listiny žalovaný nedovodil, že by správní orgán I. stupně stranil policistům s tím, že takový závěr by bylo možné přijmout pouze tehdy, pokud by stejnou možnost odmítl žalobci či svědkovi vypovídajícímu v jeho prospěch. Dále žalovaný poukázal na ust. § 50 odst. 4 správního řádu s tím, že žádné ustanovení podrobněji nestanoví, jak má správní orgán hodnotit jednotlivé důkazy, tudíž měl žalovaný za to, že není v rozporu se zákonem užití argumentu, že výkon služebních povinností zvyšuje důkazní hodnotu výpovědi policistů. Žalovaný se ztotožnil s hodnocením věrohodnosti výpovědi policistů provedeným správním orgánem I. stupně. Žalovaný hodnotil policisty jako nezávislé svědky, kteří neměli důvod vypovídat nepravdivě, když ze spisu nevyplývá, že by měli jakýkoliv stav k odvolateli či k projednávané věci. Svědecké výpovědi policistů jsou podle žalovaného v souladu i se spisovým materiálem PČR. Jako nezávislé nelze podle žalovaného hodnotit výpovědi ani žalobce, ani Ing. K., který sám uvedl, že je kamarád žalobce. Je tedy podle žalovaného zřejmý zájem tohoto svědka i žalobce na výsledku řízení. Žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobce při silniční kontrole nenamítal, že by vozidlo řídil pouze mimo pozemní komunikaci. Neučinil tak ani při podání vysvětlení u Policie ČR. Žalovaný tedy dospěl k závěru, že svědek Ing. K. na místě vůbec nebyl, neboť by jinak byl viděn hlídkou Policie ČR při tvrzené výměně řidičů. Ke skutečnosti, že policisté uváděli rozdílnou barvu vozidla a postavení jejich policejního vozidla, žalovaný uvedl, že soulad podkladů rozhodnutí nelze hodnotit zcela absolutně, tedy že by svědecké výpovědi musely být totožné. Určité rozpory ve výpovědích nevedou podle žalovaného k nevěrohodnosti svědků, pokud lze tyto rozpory považovat za zanedbatelné. I žalovaný považuje rozdíl mezi šedou a stříbrnou barvou vizuálně za zanedbatelný. Skutečnost, že účelová komunikace v areálu Karlov byla volně přístupná, vyplývá podle žalovaného jak z výpovědi žalobce, tak i policistů. Žalovaný tak neshledal důvod, proč by neměl aplikovat zákon o silničním provozu. Otázku existence opěrek hlavy ve vozidle označil žalovaný za bezpředmětnou, neboť již u autosalonu policisté viděli ve vozidle pouze jednu osobu řidiče, a poté vozidlo měli stále na dohled až do zastavení. Rozpory v uváděných vzdálenostech od svědků podle žalovaného neznamenaají odlišnost jejich výpovědí. Svědek nstržm. S. uváděl 15 až 20 m v době, kdy jeli za vozidlem žalobce a mezi nimi bylo jiné vozidlo. Svědek Z. u hodnoty 100 m nespecifikoval, k jaké fázi skutkového děje se tato vzdálenost vztahuje. U vzdálenosti 60 m pak svědek uvedl, že přibližně v takové vzdálenosti vjeli do areálu za žalobcem. Žalovaný dále shrnul, že ohledně svědecké výpovědi nstržm. Z. ze spisu nevyplývá, že by svědek četl svoji výpověď, pouze že do listiny nahlížel. Žalovaný je proto názoru, že právní úprava toto neupravuje, a jestliže toto nemá vliv na svědeckou výpověď, např. se nejedná o souvislé čtení textu, neshledal v tom žalovaný protiprávnost.

O věci samé bylo rozhodnuto podle § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasili.

Žaloba není důvodná.

Soud především považuje za nutné zdůraznit, že žalobní námitky se shodují s odvolacími, tudíž se jimi v napadeném rozhodnutí zabýval žalovaný. Z výše shrnutého odůvodnění rozhodnutí žalovaného i správního orgánu prvního stupně (která je nutno považovat za jeden celek) je zřejmé, že se správní orgány vypořádaly se všemi tvrzeními žalobce, srozumitelně vysvětlily, co podle nich bylo provedeným dokazováním nepochybně

zjištěno, a které tvrzení odmítly jako nevěrohodné a z jakých důvodů. Soud má závěry správních orgánů za správné a odpovídající zásadám logiky.

Žalobce v žalobě tvrdí, že formulace místa spáchání přestupku v oznámení o zahájení řízení je nesrozumitelná a neurčitá, a že následné rozšíření místa spáchání i na Borskou ulici bylo v rozporu jednak se zásadou jednoty a totožnosti skutku, a jednak s ust. § 46 odst. 1 věty druhé správního řádu, podle něhož *oznámení o zahájení řízení musí obsahovat kromě jiného předmět řízení*. Soud neakceptoval tvrzení o neurčitosti oznámení o zahájení řízení, neboť z jeho výše shrnutého obsahu oznámení je zřejmé, jaké jednání bylo žalobci, v jaké době a na jakém místě kladeno za vinu. Protože správní řád (ani zákon o přestupcích) dále neupřesňuje náležitosti sdělení obvinění z přestupku, z obsahu oznámení o zahájení řízení vyplývá, že předmět řízení v něm byl dostatečně vymezen a že k porušení tvrzeného ust. správního řádu nedošlo. S ohledem na to, že náležitosti sdělení obvinění nejsou pro přestupkové řízení stanoveny, žalovaný použil správně analogické ust. § 160 odst. 1 trestního řádu, stanovující požadavek nezaměnitelnosti skutku. Při porovnání popisu skutku v oznámení o zahájení řízení, v oznámení přestupku sepsaném na místě kontroly a v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je podle názoru soudu nepochybné, že se jednalo o tentýž skutek, kde jedinou změnu představovalo rozšíření protiprávního jednání po zahájení správního řízení i na ulici Borská, a to na základě provedených výslechů zasahujících policistů. Takový postup není v rozporu se zásadou jednoty skutku.

Verze žalobce, spočívající v tom, že se vyměnil v areálu s jiným řidičem, a teprve pak začal řídit, byla jednoznačně vyvrácena jak výpověďmi policistů, tak i oznámením přestupku, sepsaném na místě kontroly. (Podle tohoto oznámení jel žalobce směrem od ulice Břeňkova a do oznámení neuváděl, že by řídil pouze v areálu Karlov). Se závěrem, že bylo po provedeném dokazování zjištěno, že žalobce řídil vozidlo již na Borské ulici, souvisí i nedůvodnost námitek týkajících se nedostatečného a nesprávného posouzení areálu Karlov jako pozemní komunikace. Jestliže byl přestupek nepochybně spáchán na vozovce místní komunikace, byl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu. Nelze pak vyčítat správnímu orgánu, že na charakter areálu Karlov jako účelové komunikace usoudil pouze na základě svědeckých výpovědí a že neprováděl žalobcem navržené místní šetření ani dotaz na obec na podkladě ust. § 63 odst. 1 věty druhé zákona č. 114/1992 Sb. Jelikož výpovědi svědků o veřejném přístupu do areálu se shodovaly a přestupek byl spáchán také na místní komunikaci v Borské ulici, jeví se žalobcem navržené doplnění dokazování nadbytečným.

K výpovědi svědka Z. soud uvádí, že z protokolu o svědecké výpovědi je zřejmé, že svědek celou svoji výpověď nečetl, nýbrž do listiny „nahlížel“ (zřejmě více než jednou, jak se domníval správní orgán prvního stupně). Z ničeho však nevyplývá, že by se mělo jednat o úřední záznam. V ust. § 55 správního řádu je upraveno provádění svědecké výpovědi. Podle § 55 odst. 1 správního řádu *každý, kdo není účastníkem, je povinen vypovídat jako svědek; musí vypovídat pravdivě a nesmí nic zamlčet*. Podrobněji průběh svědecké výpovědi není stanoven, tudíž nahlížením do poznámek nebylo cit. ust. § 55 odst. 1 správního řádu porušeno. Nicméně lze souhlasit s žalobcem, že celá svědecká výpověď nemůže být čtena, což vyplývá ze samotného obsahu pojmu „výpověď“. V daném případě však je z výše uvedeného protokolu o výpovědi svědka Z. zřejmé, že svědek poté, co spontánně vypovídal k věci (za současného

nahlížení do listiny), také odpovídal na dotazy, a dne 30.1.2012 doplňoval svoji výpověď již bez nahlížení do listiny. Tedy minimálně v této části svědecké výpovědi byla zásada bezprostřednosti dodržena, proto nejsou dány důvody pro vyloučení všeho, co bylo zjištěno z výpovědi tohoto svědka. Ze samotné skutečnosti, že svědkovi bylo umožněno nahlížet do poznámek, také nelze usoudit, že by správní orgán „stranil“ tomuto svědkovi oproti jiným, neboť, jak správně uvedl žalovaný, to by bylo zjevné až v okamžiku, kdy by jinému svědkovi (účastníkovi) totéž nebylo umožněno. Soud neshledal ani porušení ust. § 53 odst. 1 věty první správního řádu, podle něhož *správní orgán může usnesením uložit tomu, kdo má listinu potřebnou k provedení důkazu, aby ji předložil*, neboť ze spisu nevyplývá, že by listinu, kterou měl svědek u sebe, správní orgán považoval za potřebnou k provedení důkazu.

Soud neakceptoval ani námitku směřující proti nesprávnému hodnocení důkazů. Soud má naopak za to, že v daném případě správní orgány posoudily všechny svědecké výpovědi v souladu s § 50 odst. 4 správního řádu, tj. v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů. Žalobci je nutno přisvědčit v tom, že neexistuje právní úprava výslovně stanovující, že výkon služebních povinností zvyšuje věrohodnost svědecké výpovědi, avšak lze takto svědecké výpovědi policistů hodnotit právě na podkladě zásady volného hodnocení důkazů. Na základě téhož pak správní orgány správně přihlédly i k tomu, že žalobcem navržený svědek měl vztah k žalobci. Soud má za správný i závěr správního orgánu o skutkovém stavu, tj. že žalobce jel inkriminovaného dne ve vozidle po celou dobu sám (neboť jej takto zahlédli a celou dobu sledovali oba policisté), tedy že žalobce byl řidičem vozidla i v Borské ulici.

Odlišnosti ve výpovědích policistů, které se týkaly barvy vozu, vzdáleností mezi vozidly v metrech, existence opěrek a popisu postavení policejního vozidla, má soud, stejně jako správní orgány, za minimální, a netýkají se žádných zásadních otázek, a proto věrohodnost svědků - policistů není těmito odlišnostmi dotčena. Jak vyplývá z výše shrnutých odůvodnění obou správních rozhodnutí, správní orgány se tím v dostatečné míře zabývaly. Nejasný závěr ohledně existence opěrek hlavy správní orgány správně označily za nevýznamný vzhledem k tomu, že řidiče jako jedinou osobu ve vozidle viděli policisté již v okamžiku, kdy kolem nich vozidlo projíždělo, a dále ho měli stále na očích. Soud se také ztotožňuje se správními orgány v tvrzení, že mezi stříbrnou a šedivou barvou vozidla není velký rozdíl. Nelogické označení pravé strany svědkem S. na otázku, kde stálo policejní vozidlo, neznámá, že by policejní vozidlo v důsledku toho stálo na straně vozovky, kde to podle žalobce není možné. Je tak zřejmé, že policejní hlídka musela stát u autosalonu Šmucler. Pokud jde, o různé vzdálenosti v metrech, které zasahující policisté uváděli, soud odkazuje na výše shrnuté odůvodnění rozhodnutí žalovaného s tím, že tuto interpretaci výpovědí považuje soud za správnou a že z toho vyplývá, že mezi výpověďmi policistů nebyly v tomto směru zásadní rozpory. Je zřejmé, že svědci uváděli různé vzdálenosti, ale ty se vztahovaly k jiným úsekům sledování. Vzdálenost mezi vozidly žalobce a policistů byla nejprve 15 - 20 m s tím, že mezi nimi bylo další vozidlo. Při odbočování policisté dávali přednost protijedoucímu vozidlu, tak se vzdálenost zvětšila.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 29. ledna 2014

Za správnost vyhotovení: Bc. Michaela Karásková

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně